

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 13 sierpnia 1963 r.

Nr 34

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

197 — z dnia 23 lipca 1963 r. w sprawie uznania Polskiego Związku Krótkofalowców za stowarzyszenie wyższej użyteczności 413

ROZPORZĄDZENIA:

198 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 kwietnia 1963 r. w sprawie postępowania z mieniem wydobytym z morza 413

199 — Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1963 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych 415

200 — Ministra Finansów z dnia 1 sierpnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie gospodarowania niektórymi wyrobami użytkowymi ze złota i platyny 415

201 — Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 19 lipca 1963 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu udzielania przez państwowe jednostki handlowe zamówień na dostawy, roboty i usługi dotyczące artykułów przeznaczonych na eksport 416

OBWIESZCZENIE

202 — Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1963 r. w sprawie sprostowania błędów w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 27 grudnia 1962 r. w sprawie prowadzenia ksiąg zwierząt zarodowych oraz w rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 29 maja 1963 r. w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych 416

197

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 lipca 1963 r.

w sprawie uznania Polskiego Związku Krótkofalowców za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46, 47 i 51 Prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 808 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszenie pn. „Polski Związek Krótkofalowców” uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Stowarzyszeniu „Polski Związek Krótkofalowców” nadaje się statut, który ustala i ogłasza Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Łączności.

§ 3. Stowarzyszeniu „Polski Związek Krótkofalowców” nadaje się przywilej wyłączności w zakresie kierowania ca-

łokształtem spraw krótkofalarstwa na obszarze Państwa oraz w zakresie reprezentowania krótkofalarstwa polskiego w organizacjach międzynarodowych.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz zainteresowanym ministrom.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

198

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 29 kwietnia 1963 r.

w sprawie postępowania z mieniem wydobytym z morza.

Na podstawie art. 255 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. — Kodeks morski (Dz. U. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły kodeksu morskiego.

§ 2. Właściwość miejscową urzędu morskiego w spra-

wach dotyczących mienia wydobytego z morza (art. 249), uratowanego z powierzchni morza (art. 254 § 1) lub wyrzuconego na brzeg morza (art. 254 § 2) — zwanego w dalszym ciągu „mieniem” — określa się według miejsca na wybrzeżu, gdzie mienie wydobyte z morza albo uratowane z powierzchni morza zostało przywiezione, a mienie wyrzucone na brzeg morza — znalezione.

§ 3. 1. Jeżeli właściciel mienia jest nieznan, wydobywający, ratownik lub znalazca są obowiązani niezwłocznie przekazać mienie urzędowi morskiemu.

2. Mienie wojskowe lub przysposobione do celów wojskowych należy przekazać najbliższej jednostce marynarki wojennej.

3. Jeżeli ze względu na rodzaj mienia oddanie go zgodnie z ust. 1 i 2 jest niemożliwe albo połączone z niebezpieczeństwem lub nadmiernymi kosztami, można się ograniczyć do zawiadomienia urzędu morskiego lub w przypadkach przewidzianych w ust. 2 — jednostki wojskowej o miejscu, w którym mienie się znajduje.

§ 4. 1. Przyjmujący mienie obowiązany jest wydać przekazującemu potwierdzenie odbioru, w którym należy wymienić:

- 1) osobę wydobywającego, ratownika lub znalazcy i jego adres,
- 2) określenie mienia ze wskazaniem cech zewnętrznych, znaków, ilości lub wagi,
- 3) czas, miejsce i inne okoliczności wydobywania, uratowania lub znalezienia mienia.

2. W przypadkach określonych w § 3 ust. 3 urząd morski lub jednostka wojskowa obowiązana jest niezwłocznie po zawiadomieniu przejąć mienie i sporządzić protokół stwierdzający przejęcie. Protokół powinien zawierać dane określone w ust. 1. Odpis protokołu należy doręczyć wydobywającemu, ratownikowi lub znalazcy.

§ 5. 1. Urząd morski dokonuje — w razie potrzeby przy pomocy biegłego — oszacowania przejętego mienia (§ 3 ust. 1 i § 4 ust. 2).

2. Statki, łodzie, sprzęt okrętowy i rybacki oraz wraki należy oszacować z udziałem biegłego.

3. Jeżeli mienie nie przedstawia wartości użytkowej albo wysokość kosztów, wydatków i wynagrodzenia wydobywającego, ratownika lub znalazcy przekracza wartość mienia, urząd morski przyznaje mienie na własność osobie, która je wydobyła, uratowała lub znalazła, na całkowite zaspokojenie jej należności. Przyznanie następuje na wniosek lub za zgodą tej osoby. W braku takiego wniosku lub zgody mienie przechodzi na własność Państwa.

4. Sprzedaży ulega:

- 1) mienie nie objęte przepisem ust. 3, którego właściciel nie został ustalony albo w terminie określonym w art. 252 lub 253 nie zgłosił się w celu odbioru lub nie uiszczył należności wydobywającego, ratownika, znalazcy albo poniesionych przez urząd morski kosztów zabezpieczenia,
- 2) mienie zatopione bądź opuszczone, znajdujące się na mieliźnie lub na powierzchni wody, utrudniające żeglugę lub pracę w porcie, na redzie lub drodze wodnej albo zagrażające żegludze, a usunięte jako przeszkoda, którego właściciel nie zgłosił się po odbiór albo nie uiszczył kosztów usunięcia przeszkody (art. 248 § 2).

§ 6. Urząd morski ustala w razie potrzeby przy pomocy biegłego wysokość wynagrodzenia za wydobywanie z morza, uratowanie z powierzchni morza oraz znalezienie wyrzuconego na brzeg morza mienia, nadto wysokość kosztów zabezpieczenia tego mienia (art. 250, 253 i 254). W przypadku wydania mienia właścicielowi (art. 249) ustalenie wysokości

wynagrodzenia i kosztów zabezpieczenia następuje na wniosek zainteresowanej strony.

§ 7. Jeżeli mieniem ulegającym sprzedaży jest statek, łódź okrętowa albo inny sprzęt okrętowy lub rybacki o wartości nie niższej niż 10.000 zł, Minister Żeglugi przekazuje je odpłatnie podległemu przedsiębiorstwu po cenie równej wartości ustalonej przez urząd morski (§ 5 ust. 2). Jeżeli mienie to nie może mieć zastosowania w wymienionych przedsiębiorstwach, urząd morski może je sprzedać innym jednostkom gospodarki uspołecznionej po tej cenie.

§ 8. Złoto i platynę, z wyjątkiem wyrobów użytkowych, urząd morski zbywa państwowemu przedsiębiorstwu handlu lub przemysłu jubilerskiego, a pieniądze zagraniczne (banknoty i monety), zagraniczne znaki pieniężne papierowe i inne wartości dewizowe zaoferowuje do skupu Narodowemu Bankowi Polskiemu. Przepisy § 21 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Mienie określone w § 7, którego sprzedaż w trybie przewidzianym w tym paragrafie nie dojdzie do skutku, oraz mienie nie objęte § 8 sprzedaje komornik sądowy na wniosek urzędu morskiego.

§ 10. Wniosek o przeprowadzenie sprzedaży powinien zawierać istotne dane dotyczące mienia, a w szczególności:

- 1) określenie mienia (§ 4 ust. 1 pkt 2),
- 2) oznaczenie miejsca złożenia,
- 3) oznaczenie właściciela, jeżeli jest znany,
- 4) zestawienie dochodzonych należności.

§ 11. Przy sprzedaży stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące egzekucji z ruchomości ze zmianami wynikającymi z przepisów rozporządzenia.

§ 12. Zgłoszenie wniosku o dokonanie sprzedaży (§ 9) ma skutki prawne zajęcia.

§ 13. Oszacowanie mienia przez urząd morski (§ 5 ust. 1 i 2) wiąże komornika sądowego.

§ 14. Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest wrak, obwieszczenie o licytacji powinno nastąpić przynajmniej na dwa tygodnie przed terminem licytacji.

§ 15. Komornik sądowy przesyła obwieszczenie o licytacji urzędowi morskiemu, który wniósł o przeprowadzenie sprzedaży, właścicielowi mienia, jeżeli jest znany, a nadto przechowawcy.

§ 16. Obwieszczenie o licytacji oprócz przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego sposobów ogłoszenia należy zamieścić w czasopiśmie morskim lub rybackim w zależności od rodzaju mienia, jeżeli koszty ogłoszenia nie przekroczą jednej dziesiątej części wartości szacunkowej mienia.

§ 17. Licytację prowadzi się bez względu na osiągnięcie ze sprzedaży kwoty wystarczającej na zaspokojenie należności określonych we wniosku o sprzedaż (§ 10 pkt 4).

§ 18. Komornik sądowy przesyła odpis protokołu licytacji urzędowi i osobom określonym w § 15.

§ 19. Nabywca, który zapłacił całą cenę mienia, jest obowiązany zabrać je w ciągu 7 dni.

§ 20. Z kwoty uzyskanej za mienie pokrywa się koszty oszacowania i sprzedaży, koszty zabezpieczenia, należności z tytułu wynagrodzenia za wydobywanie, uratowanie lub znalezienie, koszty usunięcia przeszkody — przy uwzględnieniu wierzytelności uprzywilejowanych w myśl art. 64 i 147. Pozostałą kwotę przekazuje się do depozytu sądowego.

§ 21. 1. Jeżeli sprzedaż mienia za pośrednictwem komornika sądowego nie dojdzie do skutku, urząd morski przyznaje je na własność osobie, która je wydobyla, uratowała lub znalazła, jako pokrycie jej należności. Przyznanie następuje na wniosek lub za zgodą tej osoby. W braku takiego wniosku lub zgody mienie przechodzi na własność Państwa.

2. Osoba, której przyznano mienie, obowiązana jest pokryć koszty i wydatki urzędu morskiego związane z zabezpieczeniem mienia, poszukiwaniem jego właściciela, oszacowaniem mienia oraz koszty komornika sądowego.

3. Mienie usunięte jako przeszkoda (§ 5 ust. 4 pkt 2), którego sprzedaż za pośrednictwem komornika sądowego nie dojdzie do skutku, przechodzi na własność Państwa na poczet

należności związanych z usunięciem oraz kosztów zabezpieczenia i sprzedaży.

§ 22. Mienie ulegające szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu albo którego zabezpieczenie wymaga nadmiernych kosztów wydobywający, ratownik lub znalazca może sprzedać z wolnej ręki po cenie rynkowej. Przepis § 20 stosuje się odpowiednio.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

199

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 lipca 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych.

Na podstawie art. 26 ust. 2, art. 35 ust. 4 i art. 36 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 25 kwietnia 1962 r. w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych (Dz. U. Nr 27, poz. 128) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule oraz w § 13 wyrazy „wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych” zastępuje się wyrazami

„wpłat z zysku, nadwyżek środków obrotowych, wpłat amortyzacji oraz odprowadzeń z funduszu inwestycyjno-remontowego”;

2) w § 1 ust. 3 i w § 4 pkt 2 wyrazy „wpłat z zysku i nadwyżek środków obrotowych” zastępuje się wyrazami „wpłat z zysku, nadwyżek środków obrotowych, wpłat amortyzacji oraz odprowadzeń z funduszu inwestycyjno-remontowego”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

200

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 sierpnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie gospodarowania niektórymi wyrobami użytkowymi ze złota i platyny.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz w związku z § 3 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 lutego 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu stałą, metalami nieżelaznymi oraz niektórymi metalami szlachetnymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 9 października 1959 r. w sprawie gospodarowania niektórymi wyrobami użytkowymi ze złota i platyny (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 3) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Skupu wyrobów użytkowych z platyny mogą dokonywać wyłącznie państwowe przedsiębior-

stwa przemysłu i handlu jubilerskiego, w granicach określonych przedmiotem działalności tych przedsiębiorstw. Wyroby te nabyte w drodze skupu podlegają odprzedaży bez ich przerobienia Mennicy Państwowej po cenach ustalonych przez Państwową Komisję Cen.

2. Przerobu powierzonych wyrobów użytkowych z platyny mogą dokonywać wyłącznie przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1.”;

2) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przerób wyrobów użytkowych ze złota oraz przyjętych do przerobu wyrobów użytkowych z platyny może być dokonywany jedynie na wyroby gotowe, zazwyczaj w kraju z tych kruszców wytwarzane, o zawartości czystego kruszcu nie przekraczającej 10 g lub na półfabrykaty używane w praktyce dentystycznej. Ograniczenie to nie dotyczy wytwarza-